

Előfizetési árak:

Égész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 „ — „
Negyedévre . 5 „ — „
Egy óra . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
ahová az előfizetések és a lapszétküldésére vonatkozó felhívások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
ahová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Agrár vámvédelem.

Pécs, 1900. május 8.

A gazdasági egyesületek országos szövetsége vasárnap tartott rendkívüli közgyűlésén foglalkozott jövődó vám- és kereskedelmi politikánkkal s határozatában hangsúlyozta, hogy vámrendszerünknek a jövőben a nemzeti termelés védelmének alapjára kell helyezkednie s ennél fogva a mezőgazdasági termények behozatali vámját oly magasra kell megállapítani, miszerint azok egyenlők legyenek a külföldi importáló államok legmagasabb vámja és a Magyarországból a külföldi piacokra való kiviteli költségekkel, különösen pedig a buza vámját minimális tarifában 4 frt 50 krnak, maximális tarifában pedig 5 frt 50 krnak óhajtja.

A közgyűlés szónokai, különösen pedig Zselénszky Róbert gróf, kifejtették, hogy eddigi vámrendszerünk mindazon cikkeket, melyeket a mezőgazdák eladnak, kevés kivétellel jóval kevesebb vámvédelemben részesítette nálunk, mint akár Németországban, akár Franciaországban, akár Olaszországban; azon tárgyaknak legnagyobb részét pedig, melyeket a gazdák vesznek, tetemesen nagyobb vámvédelemben részesítette, mint az említett három külföldi államok bármelyike.

Hogy ez így tovább nem maradhat,

arra nézve Zselénszky gróf nyomós indokul fölhozta azt a körülményt, hogy a közös vámterületté egyesített monarchia megszűnt mezőgazdasági export állam lenni, mert most már nemcsak búzában, hanem rozsban és tengeriben is többet hozunk be, mint a mennyit kiviszünk. Így behozatali többletünk a múlt évben is búzában 1.321,183 métermázsát, rozsban 199.841 métermázsát, tengeriben 1.515.762 mmázsát tett ki.

Addig, míg a monarchia ezekből a főterményekből kiviteli többlettekkel dolgozott, érthető volt, hogy ilyen termények beözönlése ellen védővámokkal nem kellett védekeznünk, mert a hol kiviteli fölösleg van, oda külföldi termény alacsony vámok mellett sem özönlök be. Most azonban megfordítva áll a dolog, mert gazdasági terményeink kivitelét az import államok magas védővámokkal drágítják, nekünk tehát nem szabad a mezőgazdasági államok behozatalát, a mely ugyis meghaladja mára kivitelünket, még alacsony vámtételekkel is megkönnyítenünk.

Mindezeket az aranyigazságokat elmondották mezőgazdáink a közös vámterület alapjára helyezkedve, de szem elől tévesztették azt az igazságot, hogy a mezőgazdasági termények vámját illetőleg Magyarország érdeke mégis csak eltér a vele vámközösségben álló Ausztria érdekétől. Magyarország fogyasztóira nézve

ugyanis nem lennének sérelmesek az agrár védővámok, mert a mi termelésünk, hála Istennek, külföldi behozatal nélkül is födözi a mi fogyasztóink szükségletét. Egészen másként áll azonban a dolog Ausztriára nézve, a mely gazdasági terményekben okvetlenül tetemes bevételre szorul; az ottani fogyasztókra tehát rendkívül súlyos terhet róna, ha azt a beviteli többletet, a melyre kizárólag nekik van szükségük, magas behozatali vámokkal drágítanák meg.

Megengedjük, hogy Magyarországon az agrár érdekek dominálnak s ezek magas agrár védővámokat igényelnek, de viszont azt is el kell ismernünk, hogy Ausztriában meg az ipari és kereskedelmi érdekek a döntők, a melyek az élelmi cikkek olcsóságát követelik, tehát agrár védővámokat nem tűrnek.

Már pedig tudjuk azt a harmincéves sajnós tapasztalatból, hogy a mikor Ausztria és Magyarország érdekei megütözköznek, soha se mi vagyunk azok, akik a küzdelemből diadallal kerülünk ki. Azzal pedig hasztalan áztatják magukat gazdáink, hogy ez a küzdelem a jövőben az osztrákok részéről kevésbé lesz elkeseredett s így a diadalt majd könnyebben biztosíthatjuk magunknak.

Az az iparfejlesztési akció, a mely Magyarországon legújabbán megindult, ha

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Falusi levegőn.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —
Írta: Nikelszky Géza.

Elkereszteltem az én F.-Gyarmatomat falunak, pedig nem az. Van neki járásbírósa, szolgabírósa, adóhivatala, kórháza stb. és én mégis szeretem abban a tudatban a levegőjét szivni, a házait nézni, a kertjeit, a mezőt bandukolni, hogy faluban vagyok. Már nekem bizony az én nagyközségem, ha még akkor a kaszinója van is, a hová 8—10 ujság jár, a hol billiárdozni meg kártyázni lehet, csak olyan falu, a hol egy-két ház kivételével szalma, zsúpp, meg nádfedeles házak vannak. Mert hiszen nem is jöttem én ide a Szamos, Tisza, Tar közébe, hogy négy fal között ülve, a nagy természetet a barbizonisták — no meg könyvek útján ismerjem, hanem hogy elszívjon a nap engem is, hogy legyen egy kis becsületes színem.

Irigylem is ezt sok egészséges barnapiros arcu embertől kérges tenyereiket, akik tisztességesen megélnék anélkül, hogy villámfény, gázlámp, kávéházi asztalok, traviaták mellett éjszakázásának naponta. Nem is száradnak ki úgy ezek az emberek, lassankint, észrevétlenül mint mi, a kik az élet mindentéle módjával igyekszünk megismerkedni, hogy valamiképpen rá ne bukkanjunk az egészséges, a rendes élet

medrére, annak egyhangu folyására. Ép ezért ezek az emberek nem értenek meg bennünket teljesen, ők csak azt tudják, hogy azért olyan fakó, olyan vértelen az arcunk, mert — urak vagyunk, városban lakunk, a hol kevés a levegő, a fa — az idő, de annál több a dorbézolás, az éjszakázás, a lány, az élvezet! A levegő, a nap barnává szivja az embert, de az élet bizony a vérünket apasztja meg, a gyomrunkat rontja el, a szívünket szivja ki.

Bizony a tehetetlenség szállja meg minden tagomat, a hogy egy gazdálkodó embert a maga földjén foglalkozni látok. Ugy nézem, mintha én nem is annak a világnak, annak a földnek volnék részese, a melynek ő, mintha ahhoz az élethez nem volna nekem természetben semmi közöm.

Egy élettől duzzadó, piros-pozsgás arcu megtermett paraszt leányra, aki ha kell, meg tudná fogni az eke szarvát is, bizony más szemekkel nézünk, mint egy ingerlően eau de cologne-os vértelen fehér bőrű ur kisasszonyra, a kinek erkölcsi szeplőtleniségével könnyen megalkuszunk. Bizony köztünk és az istenadta természet között egy olyan úr van, melyet nem vagyunk képesek átugrani; azért csak a magunk oldaláról szemléljük, hogy mi történik odaát a másik oldalon, a másik világban. — Most, hogy közvetlen közlelő van alkalmam szemlélni újra a köröttem folyó életet, látom a természet igaz színeit, úgy érzem magamat, mint egy kezdő piktor, a ki nem tud tárgyával boldogulni, nem tudja az eléje táruló képet megfesteni. Mennyi hazugságot hordunk

mi egymásra! Milyen olcsópelt színekkel, sablonos szavakkal dolgozunk mi annak a zakaoló gépnek, a mely a kulturát, a szépet, a jót van hivatva fentartani és terjeszteni, hirlapok nyomán, miket a szobaköltészet minden mázával, minden affektált érzelmeivel igyekszünk bevonni.

Hejh, pedig az az egyszerű falusi ember olyan könnyen megérthető! mert csak olyan az, mint mi vagyunk: semmivel sem jobb és semmivel sem rosszabb. Talán annyival jobbak, hogy hasznosabb munkát végeznek, a maga nemében, mint általában mi; a földnek inkább művelő, fentartó gyermekei, mint mi; a mindennapi élet, a kenyérre nézve szükségesebb lények, mint mi — s talán annyival rosszabbak, mivel egészségesebb ég alatt, poétikusabb földön, jobb, tisztább levegőt szivva sem tudnak jobbak lenni nálunknál.

Tények, igazságok felfogásához nem kell sem optimizmus, sem pessimizmus; tény az, hogy a falusi ember sincs más agyagból gyúrva, mint mi; életét, lényét legfőlebb mi teszszük poétikussá.

A parasztleány mesés szerelme csak képzelt, költött, szóval túlhajtott tárgy — verseknek, népsziműveknek, stb. Azért, hogy össze-össze verekednek, beverik egymás fejét, azt a vetélykedést ép oly megnyilatkozásul minősítem a maga nemében, mint nálunk a pofont, a kihívást, a párbajt; testi erő, szívbéli vagy egyéb ügyek ily vad, durva elintézése még nem tesz egy alakot romantikus

nem bizonyul szalmalágnak, veszélyezteteti Ausztria ipari monopóliumát nálunk; hogyan képzelhető tehát hogy ilyen kilátás mellett Ausztria agrár védővámokkal biztosítsa a magyar gazdasági termények monopóliumát a saját piacain? El lehetünk rá készülve, hogy az újabb közös vámtarifá megállapításánál Ausztria az eddiginél is fokozottabb mértékben fogja követelni a külföldi gazdasági termények kedvezményes behozatalát.

El lehetnek rá készülve tehát gazdáink, hogy kivánalmaik az új vámtarifában, ha megmarad a közösség, érvényesülhetnek nem fognak s akkor majd le kell vonniuk a konzekvenciát vasárnap hozott határozatukból, a melynek utolsó pontja azt mondja, hogy ha Ausztriával 1902-ig nem sikerülne egy olyan vámtarifában megállapodni s általában a kereskedelmi szerződések kötésénél és a vámkezelésnél olyan új vámpolitikai irányzat követését biztosítani, amely a magyar mezőgazdasági termelésnek fokozottabb védelmet biztosít s az idegen versenyt e terményekben a monarchia piacairól kizárja: úgy a vám- és kereskedelmi szövetség megújítását Magyarország részéről mellőzendőnek tartják s illetve előnyösebbnek, ha nemzetközi kereskedelmünket és forgalmunkat Ausztriától függetlenül, önálló alapon rendezzük az egyes államokkal.

Hogy ez a föltétel, melyhez a gazdasági egyesületek országos szövetsége az önálló gazdasági berendezésre való áttérést köthette, be fog következni, arról biztosak lehetünk, csak abban nem vagyunk egészen biztosak, hogy az a nagytekintélyű szövetség ezt a föltételt egészen komolyan veszi-e s nem használja e csupán ijesztgetésül, a melytől, ha kedves szövetségesünk nem ijedne meg, szépen a sutba kerülne s megint agrárius nagybirtokosaink lennének azok, akik a közösség fönntartása mellett

hössé. Az érdekházasságok, az elhírelések, a napi pletykák, a gyűlölködések itt is oly általánosak, mint bárhol. Sőt mondhatnám: ideális paraszt-romantika ma már nincs is, csak a képzeletben.

Egészen más szemekkel nézem én a falut, a szalmafüdeles házak egyszerű emberét a termő föld legközvetlenebb, legigazabb gyermekét. Én csak természetet, reális életet várok tőle és nem fogalmat, nem rendkívüliséget. Városi ember természetesen szépnek, ideálisnak találja ezt az életet, mert az neki új, egyszerű és érdekes és nem tud eltelni annak dicséretében, imádásában. Én is, hogy belecseppentem ebbe a kis változatosságba, hogy haza jöttem egy kis friss, egészséges levegőt szívni, haza jöttem — megtisztulni, magam is erősen suggerálva vagyok az előttem egyáltalán nem új környezettől és úgy vagyok vele, mint a gyermek, a ki a szabadságát felhasználva, kiszaladgálja magát és elálmosodik: engem is lever a lábamról ez a friss levegő s míg a tiszta kék végtelen égben gyönyörködöm idelent a kertben, a virágzó fák alatt, édes szenderegésbe ringat el az üde illattól terhes falusi levegő. Fülemben cseng egyre a falu legszebb, legigazabb költeménye, a mit csak egyszerűen le kellene írni, hogy a leggyönyörűbb symfoniája meg legyen a világnak: — a madarak csicsérgése, a rovarok dongása, a baromfiak kodkodácsolása, kukorékolása, csirkék csipegése, — lombsusogás, levélzizegés, galambbúgás, stb.

propagandát csinálnak, akkor ugyan már nem gazdasági, hanem — politikai okokból. Nemsokára majd elválnak!

A nyil-utcai szerelmi dráma.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. május 8.

Tegnap esti lapunkban már irtunk arról a szerelmi drámáról, mely a nyil-utcában történt tegnap délután öt órakor, a mikor is Rab Teréz, nyil utca 25-ik szám alatt lakó leány ellen egy fiatal férfi gyilkossági merényletet követett el, revolverlövésekkel akarván kioltani a leány életét. A szenzációs szerelmi dráma részletei a következők:

Rab Teréz, ki jelenleg anyjának a nyil-utca 25 ik számú lakásán tartózkodott, ez előtt három évvel Budapesten megismerkedett egy Borbély Gyula nevű, leányfalui illetőségű szitakötővel. A szitakötő megszerette a leányt s azzal közös háztartást kezdett. Így éltek több, mint egy évig, mikor Rab Teréznek tudomására jutott, hogy Borbély már nős ember; felesége falun lakik és egy kis leányuk is van. A mint ezt megtudta, annak is tudatára ébredt, hogy a férfi eddig csak áltatta, mikor házasságot ígért neki. Fogta hát magát, csakhamar ott hagyta a férfit s hazajött Pécsre az anyjához, ki másik két leányával itthon éldegélt. Rab Teréz, a ki csinos, széke leány volt, Pécsen szállodai szobaleánynak állt be s úgy éldegélt ő is, míg végre nemrégén Siklósrá ment és ott kávéházi pénztárosnő volt.

Borbély Gyula, mikor a leány elhagyta, szintén nem maradt Pesten. Különböző városokban járt, de mindenünnen irt leveleket Rab Terézhez Pécsre, melyekre azonban a leány csak nagyritkán válaszolt s akkor is csak annyit, hogy Borbély menjen a feleségéhez és ne járjon ő utána, a kit úgy sem vehet el.

A férfi legutóbb Ujvidéken volt. Ott azonban — úgy látszik — munka nélkül maradt s ez vitte arra a gondolatra, hogy Pécsre jön. Vasárnap este gyalog be is érkezett Pécsre s egyenesen Rab Teréz anyjához ment, kérdeztén, otthon van-e a leány?

Az asszony csak annyit felelt, hogy a leánya nincs itthon s ekkor Borbély elment a városba, hogy felkeresse Rab Terézt. Benézett

Nem lehet azt az egységes, mély hangvegyüléket kiírni, a mi egyszerre jut el az ember füléhez s a mi mégis együttvéve a falusi magány — csendje.

*

Az urhatnáság, a konkurrencia, a cifrázkodás faluhelyen is gyökeret vert ép úgy, mint az a gyümölcsmag, melyet valamely madár hullatott el repülés közben a mezőn; ép úgy találom fel itt is a politikát, a polémiát, mint séta közben itt-ott eldobott cigarettém végeit, miknek dohányja, papírja még a Mecsek aljáról került ide a fűbe a lapuk, a dudvák közé. Tudnak itt minden az emberek; a Szell-kabinettről bizonyára jobban vannak értesülve, mint a fővárosi publicisták; az f-gyarmati kaszinó tagjai is bizonyára jobban ismerik a Litke-féle pezsgő ízét, mint — Vészi József.

Az Engel úgyről is többet tudnak, mint jó magam. Egyszóval, a falusi nadrágos ember otthona olyan, mint egy világ-táviró, a hova mindenhol eljutottak a táviró drótok, a hol tanyát ütött a kultura, a művészet, irodalom, az izlés, a divat — s ezzel együtt a mimelés, — mert a falusi ember a pénzéért ugyancsak kiveszi a részét a maga előfizetett újságából az első betűtől az utolsóig, — mert hiszen azon az istenadta áldott jó egészséges levegőn nagyon rá érnek mindenre azok az egészséges emberek.

az Udvardy-féle korcsmába s járt egyéb mulató helyen is s pénze elfogyván, egyik helyen a télikabátját is elzalogosította s így kapott innivalót.

Éjféltűn két óráig kereste mindenféle a leányt s mivel nem találta, ismét elment az anyja lakására s bezörgött az ablakon.

— Édes mama, nyissa ki az ajtót!

— Miért? — kérdezte az asszony.

— Mert tudom, hogy itthon van a Teréz-

— Nincs itthon, ha mondom. Még nem jött haza.

De azért kinyitotta az ajtót a férfi előtt, ki benn a lakás mindkét szobájában felkutatótt mindent, még az ágyalját és a szekrényeket is megnézte, hogy nincs-e ott elrejtőzve a leány?! S mikor hosszas keresés után sem találta meg, kijelentette, hogy ott alszik, lefeküdvén, aludt reggelig.

Reggel ismét faggatta az asszonyt, hogy hol a leány?! S ez akkor bevallotta előtte, hogy Teréz Siklóson kaszirosnő és véletlenül éppen a délelőtti vonattal jön haza az anyjához látogatóba.

Borbély a leány nagynéjével lement a jelzett időben a vasuti állomásra, hogy ott megvárja a leányt.

Rab Teréz meg is érkezett s mikor nagynéje mellett felismerte Borbélyt, így kiáltott fel meglepetve:

— Hát te honnan repültél Pécsre?

A férfi egykedvűen mondta erre, hogy őt jött meglátogatni. A leány pedig meg volt lepette, mert ő leveleiben mindig írta anyjának, hogy ha Borbély Pécsre jön és kérdőzködik utána, ne mondják meg neki, hogy hol van; mert nem akar tudni róla semmit. Mert már a férfi egyszer ugyanis azzal fenyegette, hogy megöli, ha együtt nem él vele. Egy ilyen levelét a leálynak megmutatta a nagynéje Borbélynak, a ki mikor hazaérték, ismét kérlelni kezdte a leányt, hogy menjen hozzá lakni, mert ő már válópört is indított a felesége ellen s ha ez befejeződik, akkor megesküsznek.

Rab Teréz otthon lefeküdt, mert el volt fáradva. El is aludt s ez alatt Borbély a leánynak a szoknyájából kivette a zsebében talált két forintot s elment a városba. Munkát keresett s Ernhaft Nándor szitakötőnél talált is munkát, hol ott hagyván a munkakönyvét, két forint foglalót kapott mindjárt.

Az ő állítása szerint különben a leány zsebében csak hatvanhét krajcárt talált s azt vette ki. Az ellen, hogy kilopta volna, erőlyesen tiltakozott kihallgatásakor, így argumentáltván:

— Eddig is, a mi az enyém volt, az az övé is volt. Közös volt a pénzünk, a mit ke-restem.

És a két frt 67 krajcárt keveselvén, a nála levő két darab britannika szivart egy pincérnek adta el s azután vett egy hatlövetű revolvert és bele hat töltényt. A revolvert papirosba csomagoltatta s atkötötte s a kis pakkal hazament Rab Terézékhez s ott a csomagot a szekrény és diván közé rejtette, hogy azok észre ne vegyék. Együtt ebédelt a leánnyal és anyjával, ki ebéd után kiment a temetőbe s a fiatalok egyedül maradtak otthon.

Ekkor ismét kérlelni kezdte a leányt s annak ellenkezésére így fakadt ki keserű szavakban:

— Vigyázz, mert megöllek!

Rab Teréz azonban ezt csak fenyegetésnek vette és nevetett rajta egyet. A férfi ekkor a szekrény alá nyult, kivette a csomagot s azzal a másik szobába ment s gyorsan kibontotta. A lány utána ment, s látván a revolvert a férfi kezében, odarohant hozza s a nyakába borulván, kérlelni kezdte, hogy ne csináljon ilyen jeleneteket, hiszen úgy sem hajtja végre fenyegetését.

Borbélynak azonban ekkor már nagy volt az elkeseredése és közvetlen közelből egymásután többször rálőtt a leányra a.

Rab Teréz sikoltva menekült előle ki a szobából, a házból, az udvarból s átszaladt a szomszéd Takács Palékhoz, hol a szobában az üvegajtó háta mögé állt.

A férfi látva, hogy a leány fut előle s az ajtó mögé rejtőzködik, az üvegajtón át még egyszer rálőtt s ekkor kezében a füstölő revolverrel, kiszaladt az udvarból, be a Rabék udvarába s annak kerítésén átveve magát, a Mecseknek vette útját.

Magát akarta itt megölni, de mikor a revolvert megnézte, abban nem volt már golyó. *Tehát mind a hat golyót rálötte a leányra, kit négy lövés talált. Egyik a jobb felkart érte; a második a balfelkart lötte át; a harmadik a nyak baloldalán ment be és a bal hónalj mellett jött ki s végre a negyedik a baloldal nyolcadik bordájánál közel a gyomorhoz hatolt be a testbe s ott benn is maradt.*

A tragédia hírére a helyszínén megjelent Sárkány Ármán tb. rendőrkapitány és Tolnai Vilmos dr. tisztiorvos. A leány, kinek teste egészen hideg volt, eszméletét nem vesztette el s a kérdésekre válaszolni is tudott. Elmondta az esetet s kihallgatása és sebei bekötözése csaknem félóraig tartott, mikor be szállították a városi kórházba. Az eset alkalmával a vállán volt s átlőtt kis köpenyt s egy arcképet, melyen a férfivel együtt van levéve, bevitték a rendőrségre.

Borbély pedig ez alatt a Mecseken kóborolt. Azt mondja, hogy a katonai lőtér körül golyót keresett, melyet a revolverbe tegyen s agyonlője magát. De nem találván, lekerült a hegyről s egy kis korcsmába ment be egy pohár borra. Ott ismét elővette a revolvert; nézegette s állítása szerint, a korcsmárosnak el is mondta, hogy lelötte a szeretőjét s magát is agyon fogja löni.

Tankovics Tamás rendőr éppen a korcsma körül járván, meglátta az üvegajtón át, hogy egy ismeretlen ember revolvert rejt a zsebébe. Bement a korcsmába és igazolásra szólította fel, majd felhívta, hogy menjen vele a város-házára.

Éppen mozgósítani akarták a merénylő kézrekerítése végett a rendőrséget, mikor Tankovics a rendőrségre vezette azt. Az ügyes rendőr helyes tapintata így egyszerre az igazságszolgáltatás kezébe adta a merénylőt, a ki nyomban kihallgatván, be is ismerte, hogy a leányt meg akarta ölni. *Azzal a szándékkal jött Pécsre, hogy először a leányt és azután magát is elpusztítja, ha ez bele nem egyezik, hogy vele együtt fog élni, a mig felesége el leni válópőre befejezést nyer s akkor elveszi feleségül. Tettét nem bánja s csak azt sajnálja, hogy a leány még él, a ki őt tönkretette.*

— Mig nem ismertem, csak nevettem, ha beszéltek a szerelemről. Mióta ismerem Terézt, azóta tudom, mi a szerelem!

A merénylő kihallgatását ma délelőtt befejezte a rendőrség s az iratokat áttették a törvényszék vizsgálóbírójához. Magát a merénylőt pedig a királyi ügyészség fogházába kísérték át.

Rab Teréz pedig ott fekszik a kórhágyon a kórházban. Sebei életveszélyesek s életéhez kevés a remény.

Nős ember szerelme.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. május 8.

Nem tudni, hogy »házasságtörés« című társadalmi rákfene miazmái, vajjon a felsőbb tizezrek köréből szállt alá az alsóbb néposztályba, vagy talán innen kelt utra s befészkelve magát a nagyobb körökbe, az »emberek vagyunk mindannyian« elvénel fogva tért hódított itt magának, elég az hozzá, hogy már évek hosszú sora óta a bünkrónikákat szaporító esetek legnagyobb részének éppen eme erkölcsi romlottságra valló, oly hirtelen burjánzó társadalmi fekély az alap és indító oka.

Nincs az a nap, hogy a napi sajtó kénytelen ne lenne megemlékezni oly esetekről, melyek akár gyilkossággal, akár öngyilkossággal végződnek s melyeknek alapját a házasságtörés képezi.

Ilyen dráma játszódott le tegnap Szentkúton, melyről tudósítónk a következőket írja:

Póka Máttyás m. üreghi lakos, kinek Magyar-Üregyhön kicsiny háza saját gazdasága, felesége és két kis gyermeke volt, még tavaly átrándult Szentkútra, a hol az ottani korcsmában pihent meg.

Ez alkalommal ismerkedett meg özvegy Melancsik Péternével, ki szemet szúrt az embernek annyira, hogy szerelmével kezdte biztatni az asszonyt, de bölcsen elhallgatta azt, hogy neki felesége és gyermekei vannak.

A szép csaplórosné a maga bus özvegy-ségében hallgatott az emberre, elfogadta szerelmi ajánlatait s rövid időre azután Póka Máttyás elhagyta a családját, elköltözött Magyar-Üreghről s Szentkúton vadházasságra lépett az özvegy csaplórosnéval.

Egyszer aztán, mikor Pókáné megunt hazavárni az urát, levelet irt özv. Melancsik-nénak s bejelentette neki, hogy Póka Máttyás nős ember, két gyermeke van, kik most apánélkül a legnagyobb nyomornak vannak kitéve.

Heves jelenet játszódott le ezután Póka Máttyás és özv. Melancsik Péterné között, minnek az lett a vége, hogy az özvegy asszony mégis megbocsájtott a szeretőjének s nem is hederítve a szerencsétlen, elhagyott asszony levélbeli könyörgéseire, nyugodtan folytatta a bűnös szerelmi viszonyt, mely tán ki tudja, meddig tartott volna még, ha Pókáné végső kétségbeesésében oly értelmű levelet nem küld az özvegynek, melyben őt agyonveréssel, hitessurát — Pókát — feljelentéssel nem fenyegeti.

Erre aztán megszeppent a szép csaplórosné s egyszerűen kiadta az utat Póka Máttyásnak, aztán maga mellé vette elhunyt férje fivérét, Melancsik Jánost.

Póka Máttyás visszatért a családjához Magyar-Üreghre, hanem dacára annak, hogy méltatlanul elhagyott felesége, a nyomornak kitett gyermekei minden erejükkel arra törekedtek, hogy a megtért férjnek, apának kedvében járjanak, Póka Máttyás még sem tudta felejteni a szép csaplórosné gömbölyű karjainak lágy ölelését, élveteg ajkának torró csókját.

Át-átjárogatott Szentkútra, hol aztán mint vendég nem egyszer hajnalig dőzsölt a korcsmában s megelégedett azzal, hogy elre szegült fejjel gyönyörködjek volt szeretőjében.

Tegnapelőtt aztán furcsát gondolt Póka Máttyás, kit mindinkább bolonddá tett a szerelem.

Megint átment Szentkútra s betért Melancsik Péterné korcsmájába, hol két szál cigány visító muzsikája mellett szedte magába a bátorító italt.

Éjfél után két óra felé járt már az idő, midőn a korcsmárosné felszólította vendégét, hogy távozzék, mert zárni akar. Ez annyira dühbe hozta Póka Máttyást, hogy feleselni kezdett s nem sokára verekedés lett a felszólításból, melynek végül Póka Máttyás felugrott székéről, torkon ragadta a korcsmárosnét s egy előrántott konyhakéssel agyonszurással fenyegette. Özv. Melancsik Péterné hörgő segélykiáltásaira beszaladt sógora Melancsik János, ki egy a kályha mellett állott vasrudat kapta fel s háromszor fejbe ütötte a támadó Póka Máttyást úgy, hogy annak koponyája három helyen meghasadt s vértől elborultan rogyott össze. Az esetről a korcsma-beliek nyomban jelentést tettek a községi előjáróságnak, a honnan a hatóság emberei és dr. Blau Adolf körorvos rögtön a helyszí-néire siettek.

A félholtra vert ember irtóztató sebeit azonnal bekötözte a körorvos, kinek véleménye szerint Póka Máttyás élete menthetetlenül veszve van.

Melancsik János tegnap délután önként jelentkezett a pécsi járási főszolgabírói hiva-

talban, a honnan a kir. ügyészséghez vezették. Itj. Gyenes József dr. kir. alügyész kihallgatta az önként jelentkezőt, kihallgatása után nyomban szabadon bocsátották s az ügyben a vizsgálatot megindították.

Hirek.

Pécs, 1900. május 8.

Zsemlye.

Hozzá vagyok szokva, hogy rendkívüli látogatók tegyék nálam tiszteletüket.

E napokban beállit hozzám egy uri ember és bemutatja magát:

— Én Semmi-de-Sincs, a kínai konzulátus tagja és nagyvállalkozó vagyok.

— Örvendek. Én Zsem-Lye-Sincs hon-duraszi követ és kis vállalatlan vagyok. Mivel szolgálhatok?

— Tessék helyet foglalni.

— Köszönöm, én itthon vagyok.

A kínai konzul egy kis tárgyat vett elő a kabátja zsebéből és a szemem elé tartotta, mintha hipnotizálni akarna.

— Látja ön ezt? — kérdé határozottan.

— Nem! — feleltem én még határozottabban.

Erre a kínai elővette a nagyítóüvegét és az orromra tette.

— És most?

— Ujjé!

— Mit lát?

— Egy akkora zsemlyét, mint ez a szoba!

— Mit gondol, elég volna ez egy embernek a reggeli kávéhoz?

— Nemcsak egy embernek, hanem az egész családnak. És nemcsak a reggeli, de még a délutáni kávéhoz is!

Semmi-de-Sincs helybenhagyólag bólintott a fejemmel.

— Nagyon jól van. És most hallgassa meg a tervemet.

— Higyje el, csupa fül vagyok! — mondtam én lelkesen.

— Látom — szólt megnyugtatólag a kínai ur.

— Nos?

— Nekem az a tervem, hogy összevásároljuk a zsemlyéket, 10 darabját egy krajcárjával, többet úgy se érnek, olyan kicsinyek. Mi ketten azután egy központi árucarnokot nyitunk, a hol minden egyes zsemlyéhez egy nagyítóüvegét mellékelünk. Az így megnagyobbított zsemlyét eladjuk 30 krajcárjával. Mit szól ön ehhez?

— Nagyszerű! — kiáltottam föl elragadtatva — de mit szólnak majd ehhez a pékek?

— Bizza ezt rám. El fogom hitetni velők, hogy kiütött a kínai magyar háboru, jó lesz, ha sietnek tulajni a portékáikon.

— Ön aranyember!

— Csalódik. Én Semmi-de-sincs nagyvállalkozó és minden egyéb vagyok. De most a dologra. Akar ön nekem társam lenni ebben az üzletben?

— Hogyne!

— Akkor rendben vagyunk. Most még csak pénzre van szükségünk, a melyen a zsemlyét összevásároljuk.

— Igen, igen pénzre.

Ezt valamelyikünknek adni kell erre a célra.

— Ugy van, valamelyikünknek.

— Nos és ki legyen az?

— Ön!!! — kiáltottuk ketten egyszerre.

— Nekem nincs, — szólt Semmi-de-Sincs szerényen.

— Nekem sincs. — Szóltam én meggyőzően.

— Akkor vége mindennek. Ajánlom magamat.

— Volt szerencsém! Alászolgája!

Ezzel mindaketten melegen megráztuk egymás kezét és Semmi-de-Sincs urat udvariasan kidobtam.

A tárgyalás ezzel véget ért.

Eudeon.

Napirend 1900. május 9-én.

Naptár: kedd, május 9. — Róm. kath.: Gergely. — Prot.: Gergely. — Görög-kel.: (április 26.) Vazul. — Zsidó: Ijar 10. — Nap két 4 óra 33 perckor; nyugszik éjjel 7 óra 19 perckor. — Hold két délután 4 óra 15 perckor; nyugszik éjjel 1 óra 20 perckor.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe idő, eső és hősüllyedés várható.

Katonai felülvizsgálat a vármegyeházán d. e. 8 órakor.

— **(Baranyamegye közigazgatási bizottsága)** ma délelőtt 9 órakor tartotta folyó havi rendes ülését a vármegyeház nagytermében báró *Fejérváry* Imre dr. főispán elnökle alatt. Az ülésen résztvettek: *Tormay* Károly alispán, *Kosztis* Kamill főjegyző, *Nagy* Jenő tiszti főügyész, *Jeszenszky* Lajos, *Simonffy* János, *Lehel* Győző első aljegyző, *Stajevits* János, *Mende* Lajos dr. tiszti főorvos, *Dragonescu* Dömjen kir. pénzügyigazgató, *Salamon* József kir. tanfelügyelő, *Kovácsfi* Kálmán kir. főmérnök, *Halvax* József, *Benkő* Gyula, *Német* Lipót, *Driesz* Lajos, dr. *Gyeness* József kir. alügyész és a referens aljegyzők. Az ülésen a jövő havi ülést június tizenketedikének kilenc órájára tűzték ki, tudomásul vették, hogy egy kocsis eső eltartása a múlt hóban 70 koronába került; leirták több községnek behajthatatlan utadóját s tudomásul vették a kir. főmérnök, a megyei tiszti főügyész, az árvaszéki elnök, a kir. ügyész és a királyi főmérnök jelentéseit s több ügynek hosszadalmas megvitatása után az ülés tizenkét óra után 10 perccel ért véget.

— **(Plébános és anyakönyvvezető.)** A lancsuki plébános és az ottani állami anyakönyvvezető között differenciák merültek fel, melynek ügyében a belügyminiszter hivatalos vizsgálatot rendelt el. A vizsgálatot a miniszter *Tormay* Károly alispánt bízta meg, ki a pécsi püspököt képviselő *Károly* Ignác apátplébánossal együtt ma délelőtt Lancsukra utazott, hogy ott holnap a vizsgálatot fogantatosítsa.

— **(Jelentés a vizsról.)** A főmérnöki hivatal a Tettye forrás vizállásáról a következőket jelenti: A viztartók tele vannak; a tettyei forrás vizszolgáltató képessége f. hó 8-án reggel 28000 köbméter.

— **(A hegyrendőri bizottság ülése.)** A hegyrendőri bizottság ma délután fél négy órakor tartott ülést a városháza közgyűlési termében, hol *Vaszary* Gyula főkapitány elnökle alatt *Záray* Károly dr. a kereskedelmi és iparkamara titkára, *Erreth* János, *Krausze* Ignác, *Piacsek* Gyula, *Eger* Zsigmond ferencrendi guardián, *Kimm* Gáspár, *Csigó* János ügyvéd, *Radocsay* Imre, *Stern* Károly, *Hirschfeld* Samu, *Vidakovits* György, *Naschitz* Adolf és *Bucher* Alajos országos szőlőszeti és *Drazenovich* Jenő rendőrfogalmazó mint jegyző jelentek meg. A bizottság legelőször is a m. kir. földmívelésügyi miniszter leiratát vette tárgyalás alá, mely leirat szerint a földmívelésügyi miniszter felhívta a várost, hogy Pécsen hegy-községeket létesítsen. A bizottság *Vaszary* Gyula és többek hozzászólásai után elhatározta, hogy a miniszternek akként tesz a dolgról jelentést, hogy Pécsen a hegyközségek létesítése — lehetetlen, de fölösleges is, miután a szőlőtulajdonosok mindannyian annyira szakértők, hogy a szőlők

szakszerű kezelésére elég garanciát nyújtanak. Ezután a bizottság elhatározta, hogy a hegyrendőri szabályrendeletet módosítani fogja, mely munka teljesítésére egy *Vaszary* Gyula elnökle alatt *Záray* Károly, *Erreth* János, *Kim* Gáspár, *Radocsay* Imre, *Piacsek* Gyula, *Horváth* Antal, *Csigó* János és *Vidakovits* György tagokból álló albizottságot küldött ki. Az elemi károk és egyéb nem látott kiadások fedezésére tartalékalapot létesítenek. Ezután a viharlövést vették tárgyalás alá, mely ügyet szintén az albizottságnak adták ki véleményezés végett. *Teleki* Zsigmond borkereskedő az esetre, ha a viharlövés rendszeres behozatalára egy szövetség alakulna, ennek létesítésére kétszáz korona alapítékét bocsájt rendelkezésre. Az ülés délutáni öt órakor ért véget.

— **(A 4-dik hadtest őszi hadgyakorlata.)** A budapesti 4-dik hadtesttartozó csapatoknak az ideiglenes vezényelt királymanővere almaradt, habár ez idén került volna a sor erre hadtestre, mely az 1897-iki tatabányai manőver óta csupán hadtestgyakorlatokat tart. Az ez ideig hadgyakorlatokat *Lobkovits* tábornagy fogja vezetni Budapest és Vác között. A gyakorlat augusztus 24-én kezdődik s szeptember 7-én ér véget, mely napon az 1897-ben bevonult katonákat szabadsággal fogják. Az őszi gyakorlatokhoz minden ezredhez — s így az 52-ik gyalogezredhez is — századonként 50 tartalékost fognak behívni.

— **(A hitközségi adó és az állami tisztviselők.)** A szegvárdi róm. kath. hitközség meg az elmúlt évben — hogy jövedelmeit szaporítsa — *Wosinsky* Mór esperesplébános indítványára elhatározta, hogy az állami és a közigazgatási tisztviselőkre is kivetíti a hitközségi adót, mely az alapadó és párbérrel együtt nem kevesebb, mint 50 százaléka az egyenes adónak. A hitközségi tanács ezen határozatát a pécsi megyés püspök, *Hetyey* Sámuel, ugyancsak a közigazgatási bizottság is jóváhagyta, melynek alapján a súlyos adót az állami és közigazgatási tisztviselőkre ki is vetették. Ezt azonban az adóval megrótt tisztviselők sérelmesnek találták és *Selc* József kir. törvényszéki elnökkel élükön megfőlebbezték. A főlebbezésre most érkezett le a miniszter döntése, a ki megsemmisítette a püspök és a közigazgatási bizottság határozatát és fölmentette az állami tisztviselőket a hittelekezeti adó fizetése alól; mivel a tisztviselők eddig sem fizettek hitközségi adót és mert a szegvárdi róm. kath. hitközség nem igazolta, hogy helyi autonómiával bír. A miniszter döntése általános megaláztatást keltett a tisztviselők körében.

— **(Ut-töltés.)** Napokkal ezelőtt megkezdtek a *Makar*-, *Klimó*- és *Sánc*-utcák összetorkolásánál lévő térség megrongált kocsijáráját, mely már valóban nagyon súlyos állapotban volt, feltölteni. Az idő is nagyon kedvezett, mert nem kellett sok homokot hordani az utcsináláshoz, mivel a szombati felhőszakadástól megmaradt utcai patakok unos-untig elég iszapot hordtak arra a vidékre s ezt használták a kavics befedésére.

— **(Az atléták.)** A Budapestről Pécsre vasárnapra meghívott s megérkezett atléták nagyon jól érezhették városunkban magukat, a mi atlétáink s városunk vendégszeretetét demonstrálják csak, miből más városok is tanulhatnak. A vendég atléták közül még ma is időztek néhányan városunk falai között, kik épen több időt szakíthattak maguknak, hogy e régi várost s annak látványait megnézzék. A legtöbben azonban a tegnapi éjjeli vonattal hagyták el a várost.

— **(Rosszul folynak be az adók.)**

A megyében rosszul folynak be az adók. Legalább ezt jelentette ma *Dragonescu* Döme kir. pénzügyigazgató a megyei közigazgatási bizottságnak. A múlt hóban 32065 koronával kevesebb adó folyt be, mint a múlt év áprilisában s az ez év négy hónapjában 83.618 koronával szintén kevesebb az adó, mint a múlt év négy hónapjában. Csak a hadmentességi adó mutat 1077 korona többletet. Hja, a fináncnak se lehet mindig öröme!

— **(Egyházmegyei papi hitelszövetkezet.)** *Lágler* Sándor kölesdi ág. ev. lelkész megfontolásra méltó indítványt fog tenni esperessége legközelebbi papi értekezletén. Az indítvány célja papi hitelszövetkezetek létesítése. A terv szerint egy egyházmegye lelkészi kara képezne egy hitelszövetkezetet. Megalakulna a szövetkezet 10 évre. Köteleznék magát minden tag évenként 10—20 stb. korona befizetésére. A befizetett összegek a tagok közt kölcsönöztenének mérsékelt kamatra, úgy, hogy a kölcsön egy tizedrésze évenként okvetlen törlesztetnék. A szövetkezet, mint testület hitelt is vehetne igénybe a kölcsönös szükségletének kielégítésére, a mely hitelért az egész szövetkezet testületileg és tagjai egyenként felelősséget vállalnának. Hitel csupán csak gazdasági beruházásra, p. o. marhaállomány beszerzésére nyújthatnék, első sorban azoknak, a kik ujonnan léptek hivatalba (és egyszerűen a szövetkezetbe.) Kényes dolog az az egyenként és testületileg való felelősség. De ha egy-egy községi hitelszövetkezetben a legkülönbözőbb társadalmi osztályokba és rétegekbe tartozó elemek, kellő vigyázat és ellenőrködés mellett meg tudják bírni az egyes tagok hitelképességét s ritka eset, hogy vesztesség előfordulna, mennyivel inkább lehetséges ez hivatali kollégák között! Az egyesekre háruló anyagi előnyök mellett számításba jöj az erkölcsi haszon. Erősödnék a testületi szellem, szorosabbra fűzetnék a kollégális, testvéri kapocs. Testesülést nyerne az apostoli szó: „Egymásnak terhet hordozzatok és így töltsetek be a Krisztus törvényét!”

— **(A babaképző-intézet.)** *Mende* Lajos, megyei tiszti főorvos ma bejelentette a megyei közigazgatási bizottságnak, hogy a kormányval folytatott tárgyalások eredményre vezettek s már a jövő évben állami babaképző-intézet létesül Pécsen. Egyszersmind ez öröndetes sikerért köszönetet kért szavazni báró *Fejérváry* Imre dr. főispánnak, kinek fáradozása hozta meg a sikert. A főispán a siker érdemét a tiszti főorvosnak jelentette ki erre, mert az ő ügybuzgósága már évek óta fáradozott a babaképzésnek a megye területén leendő rendezéséért. A közigazgatási bizottság öröndetes tudomásul vette a jelentést.

— **(A mohácsi helypénzszedés.)** Hosszu vitát provokált ma Mohács helypénzszedési ügye. Ugyanis Mohácson a helypénzt mindjárt a vámsorompónál beszedik azoktól, kik a piacra visznek gabonát. Ez ugyan ellenkezik a megyei szabályrendelettel, de azért eddig is üzték ezt, most pedig épen a belügyminiszternél van az ügy, hogy Mohács a helypénzt mindjárt a sorompónál szedhesse. *Brkics* Dávid mohácsi molnár ezt sérelemnek találván, az alispánhoz jelentést tett, kérvén a szabályrendelet betartását. Az alispán azonban ehelyett a szabályrendelet vonatkozó szakaszát felfüggesztette, míg a miniszter a módosítást a helypénzszedésnek a vámsorompónál szedésére vonatkozólag jóváhagyja. Így került az ügy a megyei közigazgatási bizottság mai ülésé elé, hol *Simonffy* János, *Stajevits*

János, *Driesz* Lajos, *Német* Lipót *Tormay* Károly alispán szoltak a dologhoz. Végre is szavazás útján *Simonffay* János indítványa fogadtatott el, mely szerint az alispán határozata megsemmisített és a szabályrendelet érvényben hagyatott.

— **(Árokban talált holttest.)** Marócsán Péter nagytótfalui lakost a napokban holtan találták meg a siklós-harkányi utvonalon árkában. A hullát beszállították a siklói közpórházba, a hol konstataáltak, hogy Marócsán Péter agyrázkódást szenvedett. Az e tárgyban megindított nyomozás során aztán kitűnt, hogy Marócsán Péter a vókányi vasuti állomás korcsmájában összeveszett Simon Pál nagytótfalusi lakossal, ki dulakodás közben a falhoz lökte Marócsán Pétert, minek következtében az agyrázkódást szenvedett. Marócsán Péter a veszekedés után saját lábán ment hazafelé a korcsmából s valószínűleg utközben lett rosszul s szédült bele az árokba, melyben holttestét megtaláltak. Simon Pál ellen megtették a bíróságnál a feljelentést.

— **(Orv támadás az uton.)** *Krickler* János szabari lakos Kis-Nyárádra ment tehenet vásárolni. Vele mentek *Böhm* Miklós és *Stank* György ugyancsak szabari lakosok. Sötét éjszaka lett, mire Kis-Nyárádról haza indultak. De alig hagyták el Kis-Nyárádot, rájuk támadtak dorongokkal *Schäffer* János és fia, valamint kocsisa *Kollárics* Péter. Böhm és Stank megfutottak, de *Kricklert*, kinek nem sikerült elmenekülnie, össze-vissza verték és súlyos testi sértést követtek el rajta. A mohácsi csendőr-ör s följelentette az esetet a mohácsi kir. járás-bíróságnak.

— **(Útépítési ügyek.)** A megyei közigazgatási bizottság ma délelőtt tárgyalta az albertfalu-hercegszöllősi-útépítés ügyét, melyet 6 $\frac{1}{2}$ százalék engedménnyel 48.600 koronáért *Krausz és Weisz* építőcég vállalt el. A lászló-albertfalvi útépítést 12.6% engedménnyel *Blau* Rezső vállalta el 44,019 koronáért, minél *megtakarítás éretett el*. A szászvár mágocsi ut építését 14.3% engedménnyel *Mathievics* Mátyás pécsi vállalkozó nyerte el s itt is 8023 korona takarított meg az előirányzott ö-szegeből. A közigazgatási bizottság örvendetes tudomásul vevén a szép megtakarításokat, az útépítésekre vonatkozó vállalati szerződéseket jóváhagyta.

— **(Ebmarás.)** *Aiaberkovics* Vászó mohácsi lakos ebe megharapta *Tóth* Juliskát, öz. *Tóth* Isváné szül. *Phor* Mária 7 éves leányát, valamint *Weszeer* Fülöp könyvkereskedő tanoncot. A kutya lebunkóztatván és fölbomcoltatván, a járási állatorvos megállapította, hogy az eb veszett volt. Ennek következtében a megmaradt leányt és fiút fölvitték Budapestre a Pasteur-intézetbe, a hatóság pedig az ebekre az előirt 40 napos zárlatot rendelte el.

— **(A magyar-mecskei körorvos fizetése.)** A megyei közigazgatási bizottság mai ülésén a magyarmecskei körorvos fizetési ügye is hosszas vitára adott alkalmat. A körorvosi kerület községei és az uradalmak ugyanis megállapodtak régebben, hogy a körorvos ötszáz forint fizetéséhez az uradalmak 300 forintot adnak s így a fizetés 800 frt lesz. Ily feltétellel is választották meg a jelenlegi körorvost, kinek fizetéséhez *Berger* Emil, ki a Gusztávfüve-pusztát öz. *Biedermann*

Gusztávfüvetől vette meg az uradalom utáni járandóság megadását megtagadta. A körorvos felebbezése folytán tárgyalta ma az ügyet a közigazgatási bizottság s *Mende* Lajos, *Benkő* Gyula, *Simonffay* János és *Német* Lipót hozzászólásai után kimondta, hogy a jelenlegi körorvos fizetéséhez *Berger* Emil tartozik hozzájárulni. S egyszersmind utasította az ülés az alispánt annak kipuhatólása végett, hogy a körorvosi kerület, ha az állás majd újból betöltetik egykor, tudja-e pótolni a körorvos orvosi működésére nem reflektáló s más körorvosi kerületbe eső Gusztávfüve-pusztai utáni járandóságot, ha az esetleg akkor meg is szűnik?!

— **(Mikor az ember alszik.)** *Csatári* István öcsényi lakosnak nagyon mély lehetett az álma, mert csak ébredéskor vette észre, hogy zsebjeit idegen kezek kikutatták és az óráját láncostól ellopták. *Maros* Pál az a híres kutató, aki, mire kérdőre vontak, már el is adta kutatása eredményét. *Csatári* uram most vakarhatja fejét, de: így jár, aki oly sok bort iszik, és a korcsma udvarán alszik.

— **(Tüzek a vidéken.)** A tavasz beálltával midőn a téli hótakaró okozta nedvesség teljesen kivesz a házak fedeléből s valami szite ropogó szárazságnak enged tért, kint a falvakban, hol még egyre divik a nádfüdeles pajta meg istálló, egyremásra történnek a tüzesetek. Így többek között *Döbrököz* közégben a Vörös Ferenc ottani lakos házának teteje gyuladt ki, mitől csakhamar tüzet fogott az annak közelében épült gazdasági épület, melyben nagyobb mennyiségű takarmány, gazdasági eszközök és élelmi szerek

gondoltam magamban — s így tán sikerülni fog még valahogy a botrány elkerülése végett felesége ártatlanságáról őt meggyőzni és gyanuját eloszlatni).

— Bizonyítékokkal természetesen én nem szolgálhatok — szoltam jóakaratu mosolylyal — hanem annyit mondhatok, hogy gondold meg jól, míg valamire elhatározod magad, mert ha — mit bizton hiszek — gyanud alaptalan és feleségednek erről csak egy szót is szólsz, eljatszod örökre nőd szeretetét s tán oly irányba tereled gondolatait, ahova eddig álmaiban sem jutott el.

Várnay kétségbeesetten, elgondolkozva tekintett maga elé:

— Én volnék a világ legboldogabb embere — mondta sóhajtván — ha még egyszer bizhatnám a feleségem ártatlanságában. De a kétség annyira befészkelte magát a lelkembe, hogy nem tudok már tisztán gondolkozni sem. Oly boldog voltam abban a hitben, hogy ki tudom még magamnak vívni feleségem szeretetét, hogy jóvá tehetem hibámat s most . . .

— S most rabja vagy egy sötét gondolat-

tán fájdalmas, szinte siró hangon kezdte el panaszát:

— Már néhány hét óta észrevettem, hogy Ilonka nem az többé, aki volt. Mert eleinte, midőn te nő voltomat véletlenül felfedezted s én erőszakosan lévén megfosztva a színlelés kényszerétől, meghódítani igyekeztem a feleségemet, egy ideig tartózkodva bár, de mégis úgy viselkedett, mintha kész lett volna nekem az ellene elkövetett hibát megbocsájtani s már reménykedtem, hogy még belőlem is lehet talán boldog ember.

Egy este aztán kint ültünk a verandán. Kimondhatlanul boldog voltam akkor barátom. Ilonka az ölemben ült, fejét, azt a bájos, vörhenyes haju fejét vállamra hajtotta s lassan, halkan valami hazájabeli románcot énekelt.

Egyszerre aztán, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, rám nézett azokkal az ellentállhatatlan tekintetű, mély tűző szemekkel s lágyan simítva meg arcomat, hizelgő kacérsággal kérdezte:

— Ugy-e Béla, szép hangom van?

— Valóságos Loreley vagy édes üdvösségem — válaszoltam elragadtatva s forró csókokkal borítottam el hamvas arcát.

étek benne. — *Nagy-Szokoly* községben Papp István zsupp fedeles istállója, *Pincehelyen* Ágnes Anna nádtető lakóháza lett a tűz martaléka. — *Gyula-Jóváncán* Kelemen Vince, Kardos György és Bárdi János közös tulajdonát képezett lakóház és magtárban ütött ki a tűz, mely még mielőtt oltásra lehetett volna gondolni, elpusztította az épületeket. Ugyanabban a községben a tegnapi nap folyamán Szabó Ferenc ottani lakosnak egy szalmakazla lett a tűz martalékává. Az összes épületek és gazdasági eszközök elégeése folytán származott kár együttesen körülbelül háromezer koronára tehető, melynek azonban nagy része biztosítás által megtérül.

— **(A merészség netovábbja.)**

Valóban a merészség netovábbjának nevezhető az a tolvajlás, melyet a közel múltban követett el Tar István kajdaci lakos. Akként történt a dolog, hogy özvegy Vaszari Jánosné szül. Bence Éva egyik rokonánál Tar Istvánál lakott, ki neszét vette annak, hogy az öreg asszony összes vagyonát: egy ezer koronáról szóló takarékpénztári betétkönyvet és egy hétszázhatvan négy koronás kötvényt a párnája alatt rejtegeti. A napokban aztán mákot főzött az öreg asszonynak, megittatta vele, mitől az oly mélyen elaludt, hogy Tar István egész bátorságban ellophatta az értékpapírokat a feje alól. Értékesíteni azonban nem merte azokat, mert félt attól, hogy a takarékpénztárban esetleg rajtacsipik a lopáson, fáradságát pedig nem akarta, hogy kárba veszzen s így merészet s nagyot gondolva beállított Vaszary

Sándorhoz, a meglopott özvegy fiához s bevallva neki, miszerint a takarékpénztári könyvet és kötvényt édes anyjától lopta, azzal fenyegette a fiút, hogy, ha az értékpapírokat tőle kétszázhatvan koronáért meg nem veszi, elégeti azokat. Hogy a pénz teljesen kárba ne veszzen, Vaszari Sándor megvette a lopott holmit, de egyben feljelentést tett Tar István ellen lopás és zsarolás miatt.

— **(Építőiparosok kongresszusa.)**

A Magyar építőmesterek Egyesülete által tervezett építőipari kongresszusnak előttünk fekvő napirendje a mellett tanuskodik, hogy az előkészítő-bizottság serény munkásságot fejtett ki és a kongresszuson megvitatják mindazon bajokat, a melyek az építőiparosokat, de különösen a kisiparosokat a tönk szélére juttatják. Ez az örvendetes körülmény is buzdítsa városunk és környékünk építőiparosait, hogy a folyó évben Budapesten pünkösdi ünnepén, június 3—4-én végbemenő kongresszuson való részvételüket minél előbb jelentsék be az előkészítő bizottságnál (Budapest, IV. Ferenciek bazára) hogy az idejében tehesse meg a résztvevők számarányához mért a szükséges intézkedéseket. — A kongresszus végleges programja a következő: 1. Törvény alkotása az építőipar gyakorlásáról. 2. Az országos műszaki tanács felállítása. 3. Pénzügyintézeteink és az építési hitel ügye. 4. Országos építkezési törvény alkotása. 5. Az építőiparosok érdekeinek érvényesítése a középítkezéseknél. 6. Építőkerek gyorsabb lebonyolítását célzó intézkedések. 7. Építőipari követelések biztosítása magánfeleknél. 8. Építőiparosok országos szervezete. 9. A házadó-kedvezmény kiterjesztése új építkezéseknél. 10. Védekezés a tisztességtelen verseny ellen. 11. Munkaadók és munkások közötti jogviszonynak rendezése,

betegsegélyezés, baleset elleni biztosítás, munkaslakások. 12. Építőipari oktatás rendezése. Tanoncoktatás. Pallér és mester képesítés. 13. Adóreform. 14. Építőiparosok nyugdíjügye. 15. Építőipari szövetkezetek létesítése állami támogatás mellett. A kongresszusra utazók az előkészítő bizottságtól nyert résztvételi jegy előmutatása mellett rendkívüli kedvezményekben részesülnek a máv. a kassa-oderbergi és a déli vasút vonalain, valamint az elszállásolás körül is magasabb kedvezményeket eszközölt ki az előkészítő-bizottság.

— **(Megvert boer tábornok.)**

A jelen esetben ugyan nem valami hosszú szakállal, tiszteletet parancsoló külsejű boer tábornokról van szó, hanem egy olyan ököl nagyságu kis fiúról, ki tegnap délután Pellérdén egy csapat gyerek élére állva, kikiáltotta magát boer tábornoknak. Persze volt angol csapat is, mert hiszen ezek nélkül most már boer tábornok elképzelni lehetetlen s a két gyerekcsapat egy tölcserbe fújt harcriadó után elszántan egymásnak rohant. Csattogott a falkard, hulltak a csapások, míg végre az „angolok” meguntán a hosszadalmas küzdelmet kőzapor képében „ágyutüzelést” kezdtek, miközben egy ágyugolyó, jobban mondva egy hatalmas kődarab homlokot talált a Farkas István nevű kis boer tábornokot, ki sirva és vérző homlokkal szaladt haza, míg az ellenes csapat rémülten „beszegezte” az ágyukat. Most aztán a községi előljáróság kezébe került a dolog, mely a megsebesített fiú szülei panasza folytán keresi annak az eltévedt ugorkának a tűzérét, kit tábora semmi áron sem akar elárulni.

— **(Egy tyúk miatt.)** Hogy a gazda asszonynak milyen kedves olykor-olykor egy tyúk, azt elég azzal bizonyítanunk, hogy napokint egy tojással kedveskedik asszonyának

Ilonka szótlanul törte a csókjaimat, sőt tán viszonzotta is, aztán hizelegve mondta:

— Csupán az a kár, hogy nem fejleszthetem a hangomat.

— Énekelni akarsz tanulni galambom? — kérdeztem azzal a lázas érdeklődéssel, melylyel az utóbbi időben minden gondolatát igyekeztem kitalálni.

— Igen — felelte — s már találtam is magamnak énekmestert. Édes anyám (?) nem rég írta nekem, hogy Schreyer zongoraművész és énektanár, leánykori barátom, sőt rokonom is, nagyobb összeget nyert s most pihenni óhajt. Látod édes Bélám, milyen kedves volna az tőled, ha te most irnál Schreyer úrnak s meghivnád hozzánk. Az ő vezetése mellett aztán tanulhatnék énekelni. No ugy-e édes Bélám megteszed? Tudod, én már titokban meghívtam, csak a te beleegyezésed hiányzik.

Elgondolkoztam egy pillanatig azon a terven, de Ilonka nem engedett időt a gondolkozásra.

A nyakam köré fonta karjait s kibékülésünk óta most először ő csokolt meg engem.

— Ugy éreztem magam e pillanatban, mintha az ég minden gyönyörűségével szakadna rám s

természetes, hogy megígértem neki mindent — s meg is tartottam!

— Még mindig nem értem! — szóltam közbe tettetett csodálkozással. Mindenekelőtt körülményesen akartam tudni, hogy vannak-e már ennek az embernek bizonyítékai vagy pedig csak sejtí a valót, Várnay pedig emelkedettebb hangon folytatta:

— Láttad azt a kifejezéstelen arcú, hosszúhajú, kócos zongoraművészt, ki legutóbbi theaestélyemen hangversenyezett? Nos hát ezzel a majommal csal meg engem a feleségem s hozzá még én voltam az az ostoba, ki a káposztás kertbe hívtam meg a nyulat.

— Idegen embernek nem jó az ilyen dolgokba beavatkozni — szóltam komolyan — miután azonban te hozzám fordultál és kínos helyzetében bizonyára tanácsot akarsz, tehát...

— Nem tanács kell nekem — szakított félbe mérgesen Várnay — hanem bizonyítékok barátom, bizonyítékok! S ha ezeket megkapom, akkor jaj annak a hitványnak, ki az énektanítás és pihennivágyás ürügye alatt házamba csempészte magát.

(E szerint bizonyítékai még nincsenek —

Persze nagy baj, hogy a városban nem lehet tyukot tartani, még a külvárosban is bajos, mert a lakók, a háziasszony csak a megáé iránt elnéző, máséval szemben kiméltlenül igazságos. Ilyen forma állapotok logikus folyamánya egy kis parázs verekedés. Neveket kiméltből nem említünk. Az a kedves tyuk valahogyan kiszabadult a katrocából s nagy büszkén élvezte a szabad levegőt. Bejutott a kis kertbe s ott természetéhez hiven kaparászni kezdett. Ebből támadt egy háziasszony s egy lakó között a szóvita, mely, ha többen közbe nem lépnek, tettelegessé fajul. Így csak felmondás lett a vége.

— **(Éjjeli osendélet.)** Az éjjel a budai külváros egyik kocsmájában vagy hat legény szedte magába a hegy levét s leve attól cudar nagy kedvük, melynek a kocsmá szobája nem vala elég tágas helyiség. Összeszedvén tehát sátorfájukat végigrótták az utcákat hangos nótázással. Ez azonban kedvük nyilvánulásának korántsem volt elég nagy foka, sokkal nagyobb élvezetet találtak abban, hogy minden ablakon addig zörgettek, míg hangot nem hallottak belülről, mire nagy hahotával egy házzal odább álltak. Hát az ily eseteket lehetetlen ellenőrizni?

— **(Elfogott lóköltők.)** Bólyi Mátyás herendi lakostól még a múlt hó huszonnegyedikén ismeretlen tettesek egy lovat loptak. A gazda panasza folytán megindult nyomozás során azonban sikerült a tetteseket a napokban Stankovics Mátyás siklósi, Mihálovics Mihály dugoszelői lakosok személyében elfogni, még pedig a verőcei vásáron, éppen midőn túl akartak adni a lopott lovon. A tolvajokat letartóztatták.

— **(A jogakadémiáról.)** A jogliceumi igazgatóság hirdetményt függesztett ki a jogakadémia fekete táblájára, melyben felszólítja azon joghallgatókat, kik vizsgázni óhajtanak folyó évi június hóban, hogy ez iránt való kérvényeiket a tanári karhoz folyó hó huszonnegyedikéig adják be.

— **(Ismét esik.)** Még ugyszólván fel sem ocsudtunk a szombati itéletidő hatása alól, ma már ismét permetezik az eső, mint legutóbb is. Pedig ha ebből a szítáló esőből olyan csinos felhőszakadás talál lenni, mint a múlt szombaton volt, akkor a már ugyis feszakított aszfaltot valahol Gyűdön, vagy legalább is a vámon túl fogjuk viszontlátni. Elég volt abból most egy hamarjában, később, a nyár folyamán ugy is lesz szerencsénk néhány ilyen égi háborúhoz, mely a gyengébb idegzetű embereket képes a halálra rémiteni. Legalább addig ne köszöntene ránk oly bőven az Isten áldása, míg az aszfaltot nem rendezték kellőleg, mert ha bucsut talál mondani a városnak a megsebzett aszfalt réteg, azon a vonalon a közlekedés is meg fog akadni, a mi nem lesz épen kellemes. A Tettye meg nagyzási hóhortban szenved. Azt képzei magáról, hogy a Tisza vagy legalább is a Bodrog s így most azt a bizonyos nótát kénytelenek vagyunk így dalolni: »Zavaros a Tettye, ha megárad!« — de mennyire! Annyira, hogy szinte nincsen kedve az embernek a vízre nézni, még kevésbé meginni s így korhelyesedik el lassan Pécs. Erkölcsi szempontból is igen kívánatos volna tehát várososunkra, ha a szombati tul-

ságos esőzés nem ismétlődne, hanem ha már épen kell, hát essék szép lassan, higgadtan!

— **(Mögölte a feleségét.)** Schwabik Jakab teveli illetőségű gazdálkodó, ki már huzamosabb idő óta elváltan élt a feleségétől, a napokban kibékülés ürügye alatt felkereste Magyar-Széken lakó nejét, Horel Terézt. Alig maradt azonban néhány pillanatra egyedül a feleségével, revolvert rántott elő, melyből háromszor rálőtt a feleségére. Mind a három lövés feltétlenül halálos volt. Az első a nyakszirtnél furódott az asszony fejébe, a második a tüdejét, a harmadik lövés után Horel Teréz holtan rogyott össze, mert a gyilkos szembe fordulva az asszonynyal sütötte el a revolvert, melynek harmadik golyója az asszony szívére furta keresztül. A gyilkost letartóztatták és átadták a kir. ügyészségnek.

— **(Eltűnt.)** Erlich András felső-nánai lakos még múlt évi szeptember hóban nejének és gyermekeinek hátrahagyása mellett ismeretlen helyre távozott s azóta sehol sem találják. Most a győnkői főszolgabíró az eltűnt hozzátartozói kérelmére országszerte keresteti.

— **(Keréketörés.)** Porto Rico szigetén, Ponce városban keréketörték öt bennszülöttet, kiket egy egész család meggyilkolásáért halálra ítélték. A keréketörés a spanyol kivégzési mód Washingtonban azzal mentik e kegyetlenség megengedését, hogy a porto ricói büntető törvény megváltoztatásáig az elnök csak kegyelmi jogának gyakorlásával avatkozhatnak be, ez esetben pedig a megkegyelmezés rossz vért szült volna.

— **(Fiatal szerelmesek.)** Baltimoreban a 14 éves King Ede, a ki pakoló fiúnak volt alkalmazva egy nagy cégnél, beleszeretett Kane Ellába, egy tizenkét éves leányba. A leány viszonzta a szerelmet és így a kettőből szerelmes pár lett. A fiu hangosan dicsekedett szerelmével és mialatt csomagokat pakolt, légvárat épített. A szülők minden befolyásukat latba vetették, hogy véget vessenek a gyermekek viszonyának, mert tartottak szökési kísérletüktől. Mikor az intelleum nem használt, a leányra ráparancsoltak szülei, hogy ne merjen többé beszélni a fiuval. A leány elhatározta, hogy ha nem mehet férjhez szerelméhez, inkább meghal. A fiu is a halált választotta. Kivette a füzetét és revolvert vásárolt, a leány pedig méregre tett valamiképp szert. A fiunál megtalálták és így elvetették a pisztolyt a szülei, mielőtt véghezvihette volna sötét szándékát. A leány messzebb mehetett; lenyelte a mérget. Szerencsére ezt is idején észrevették és sikerült nagynehezen elhárítani a mérge halálhozó hatását. A szülők pedig legnagyobb zavarban vannak, hogy mit is kezdjenek a két gyermekkel, kik már is ilyen állhatatosak a szerelemben.

— **(Megtámadták az országuton.)** Vági Rudolf, pincehelyi lakos, panaszt emelt a napokban a hatóságnál, hogy amint estefelé az országuton kocsijával hazafelé tartott, két előtte ismeretlen egyén kocsijának lovait megállította, őt magát pedig lehúzták a kocsijáról és alaposan elverték. A panasz folytán megindult nyomozás során aztán sikerült a tettest Boda Gábor és annak hasonnevű fia személyében kinyomozni, kik azzal ismerték be a támadást, hogy azt részegségükben, virtuskodásból követték el. Mindamellet feljelentették őket a bíróságnál.

— **(Trónörökös lövonaton.)** Érdekes utazó társasága volt a napokban Potsdamban két lovasuti kocsinak. Vilmos trónörökös, aki kíséretével a királyi várkastélyból jött ki, felült a 30-as számú lovasutra. A berlini hidnál átszállt a 7-es számú kocsira s jó darabig utazott, azután gyalog ment Vannseebe. Az utazás alatt a kocsivezetővel beszélgetett a fiatal trónörökös kikérdezte tőle családi viszo-

nyait, tudakozódott a lovakról s az egész lovasuti szervezkedésről. Apróra elkérdezte hány órai szolgálatuk van, mennyi ideig megy egy ló ugyanazon kocsin előtt stb.

Művészet, irodalom.

○ **Könyvujdonság.** Városunkban a theologiai főiskolának tanára Dr. Szilvek Lajos a kereszténységnek 19 százados és e keresztény haza 900 éves fordulójának alkalmával immár a második munkával jelent meg a könyvpiaccon. Az első (»Nemzetünk és az isteni gondviselés«), már ismertettük, most jelent meg egészen méltó pendantja: »Magyarország és a kereszténység«. E munkájában szerző a kereszténység üdvös hatását ismerteti Magyarországon Történetbölcseleti és művelődéstörténeti eljárást követve, a magyarok műveltségi állapotát ecseteli ezeknek pogány és keresztény korában és rá mutat amaz üdvös következményekre, amelyeket a nemzet vérebe átment keresztény elvek idővel szükségképpen létrehozta. A lendületes hangon megírt bevezető és befejező részekon kívül 1 R Az ő magyarok vallása, erkölcsisége kultusz-cselekményei. 2. Az ő magyarok jelleme, szokásai, életmódja. 3. A kereszténység befolyása őseinkre. Az 1. 2. fejezetben lelkiismeretesen kutatja a tudomány magyar vonatkozásu legújabb vimányait; a 3-ban korunk nagy apologetáinak nyomába lép, a dolgok mélyére ható analízissal elemezvén a kereszténység hatásainak egész sorozatát a magyarság történeti életének fejlődésében, kiterjeszkedve erények, intézmények-, tudomány-, irodalom-, művészetekre stb. lelkesedéssel csüng ugyan nemzetén és vallásán, de igyekszik magyar lenni, sovinizmus, keresztény túlbuzgóság nélkül, feltétlen szolgálatába szegődvén mindenben lehetőleg az igazságnak. A tudományos apparatussal, közérthető, vonzó írási móddal megírt könyvet aktuális jelentőségénél fogva különösen a jelen két esztendőre melegen ajánlhatjuk, beszédek felolvasások készítésére, könyvtáraknak, ajándékkönyv gyanánt érettebb ifjak számára stb. Ára 1. k. 60 fill. Kapható a szerzőnél Pécsen.

○ Az »Uránia«, mint a tudományok s a művészetek népszerűsítése céljából alakult »Uránia magyar tudományos egyesület« egyik eszköze, megkedveltetni igyekszik a nagy közönséggel a közművelődés minden ágazatát felölelő ismereteket, a miket tartalomra nézve komoly, de formára nézve lehetőleg könnyed alakban fog cikkei értelmében olvasóival közölni. Az »Uránia« egyelőre havonként egyszer, a szükséghez képest — különösen a téli időszakban — két-hetenként egyszer fog megjelenni. Julius és Augustus hónapokban azonban szünetel. Az »Uránia«-t az »Uránia« magyar tudományos egyesület tagjai — mint a tagsági kedvezmények egyikét — külön díj fizetése nélkül kapják; nem egyesületi tagoknak az »Uránia« ára egész évre 8 korona. (Egy füzet ára 50 fillér.) Az előfizetések Hornyánszky Viktor könyvkiadó-hivatalához (Budapest, V., Akadémia-utca 4.) intézendők.

○ **Művészvilág** husvéti száma megjelent. Előttünk fekszik a két ives füzet, a melynek címlapját a Megváltó tövis koronázta képe díszíti. Hatalmas művészi alkotás ez a kép és

a szenvedésektől majdnem elterzult vonásokból is kiviláglik a mennyei bölcsesség és jóság. A lapot belül is csupa színes rajz és kép díszíti, mindegyik valamely kiváló művésznek a műve. A lap szellemi része is nagy irodalmi becsű. A Művészvilág megrendelhető minden hazai könyvkereskedőnél; mutatványszámot díjmentesen küld a kiadóhivatal (Budapest, VI. Podmanicky-utca 1.) Előfizetési ára: egész évre 16 korona, félévre 8 korona, negyedévre 4 korona egy hónapra 1 korona 60 fillér: egyes szám ára 40 fillér.

○ **A Magyar Kritika** (szerkeszti Benedek Elek) III. évfolyamának 15. száma érdekes tartalommal jelent meg. A Magyar Kritika előfizetési ára egész évre 10 korona. Kiadóhivatala Budapesten, VI. Szondy-utca 94/B. szám alatt van.

○ **Cimbalmozók figyelmébe.** A közkedveltségnek örvendő »Cimbalom Szalon« 7-ik áprilisi havi száma csak ismét alkalmat ad a szerkesztő Erdélyi Dezső cimbalomtanár dicséretére, mert nemcsak, hogy a legjobb dolgokat hozza, hanem azok úgy is vannak átírva, hogy a cimbalmozókat tökéletesen kielégítheti. Előfizetési ára negyedévenként 3 korona. Előfizetni lehet a Cimbalom Szalon kiadóhivatalában Budapest, Károlykört 8. szám alatt.

○ **Tanoncok Lapja.** Labuda Ferenc és Emberger János, budapesti tanítók »Tanoncok Lapja« cím alatt havi folyóiratot indítottak meg, melynek célja a tanonc-ifjúságot vallásos, hazafias irányban nevelni, őket képezni, tanítani s egyszersmind szórakoztatni. Minden szám hoz irány- és szakcikket, szórakoztató olvasmányokat, költeményeket. Különös figyelmet fordít azon eseményekre, amelyek a tanoncokat érdeklik. Így az ipartestületek, ipariskolák, tanonc-otthonok és egyesületek körében előforduló eseményekre. Szerkesztői üzenetek rovatában fölvilágosítást nyújt bármely a tanoncokat érdeklő ügyben. Állás-közvetítő rovatában alkalmat nyújt tanonszerződésekre és ajánlkozásokra. A »Tanoncok Lapja« előfizetési ára: Egy évre 1 kor. 20 fill., félévre 60 fill., mely összeg a kiadóhivatal címére: Budapest, III. ker., Serfőző-utca 3. szám alá küldendő.

Törvénykezés.

§ **Vétkes bukás.** Schmidt Sándor szőlőrci kereskedő, 1896. év folyamán csődbe került. — Ekkor az üzletet átvette felesége, Schmidt Sándorné, ki három hó leforgása alatt szintén csődbe került, mert az átvett üzlet régi hitelezői szorongatták. A hitelezők aztán csalárd bukás büntette miatt bepanaszolták őket, mert szerintük némely tárgyakat elrejtettek, továbbá Tóth Zsiga Antalnak, ki időközben meghalt, husz váltót adtak át. A fő tárgyalás adatai alapján azonban nem lehetett megállapítani a csalárd bukás büntetést, mert bár igaz, hogy 6—7000 forint értékű tárgyat elzalogosítottak, de az ebből befolyt összeggel adósságaikat törlesztették; azt a husz váltót is azért adták Tóthnak, hogy vele tartozásuk kiegyenlítsék. Azon időponttól fogva, mikor az asszony vette át a kereskedést urától, az asszony több megrendelést nem is tett, több hitelt nem is vett igénybe és így újabb és

újabb adósságokat nem is csinált, sőt igyekezett férje adósságait törleszteni erejéhez képest. A kir. ügyész Schmidt Sándorné ellen a vádat el is ejtette s így ellene az eljárást is megszüntették. — Schmidt Sándort azonban, minthogy, bár üzletének évi forgalma 30.000 forintra rugott, üzleti könyveket rendszeresen nem vezetett, mérleget nem készített, tekintetbe véve, hogy erre képes sem volt, mert nem képzett kereskedő, a kir. törvényszék a vétkes bukás vétségében mondta ki bűnösnek s ezért öt egy havi fogházra ítélte jogerősen.

Közgazdaság.

□ **Védekezés a sertésvész ellen.** A földmivelésügyi miniszter újabb ismét rendeletet adott ki, melyben az érdekelt gazdakörök képviselőinek meghallgatásával előzetesen tartott értekezlet megállapodásaihoz képest arra utasítja a törvényhatóságok első tisztviselőit, hogy a gazdaközönség és a sertéskereskedő körök érdekeinek figyelembevételével vészkerületeket alakítsanak oly helyeken, hol a sertésvész járványszerűen lépett fel, avagy már a szomszédos községekbe áttérjed. A vészkerületek sertésforgalma szigorú felügyelet alá kerül és a vészkerületből a sertéseket csakis a felügyelő állatorvos kedvező eredményű vizsgálata után hatósági engedéllyel lehet elszállítani. Azonkívül az említett rendelet a heti és országos sertésvásárok szigorú ellenőrzését és a vásárterek pontos fertőtlenítését rendeli el, a sertések vételével és eladásával, azok fölhasználása nélkül üzletszerűen foglalkozó kereskedők, úgynevezett kupeczek sertésszállásait pedig hatósági felügyelet alá helyezi, mely szállásokban a sertéseket a hatósági állatorvosok hetenkint egyszer megvizsgálni tartoznak s melyekből a sertések — a levágásra szánt állatok kivételével — csakis 14 napi megfigyelés után szállíthatók el. Ez intézkedésre azért volt szükség, mert Magyarország területéről legtöbbször éppen kupeczek által szedett sertéseknél állapították meg a sertésvétsz Ausztriában s mert az ily esetekből kifolyólag a gazdaközönség nagy kárára sok járást helyeztek sertéskiviteli tilalom alá. Végül elrendelte a földmivelésügyi miniszter, hogy a törvényhatósági, városi, községi és kör-állatorvosok székhelyükön a közlegelőre járó sertéseket a közlegelőn időnkint vizsgálják meg, nehogy a beteg állatok a közlegelőt és a többi sertést megfertőzzék.

□ **M. Kir. Mezőgazdasági Múzeum.** — Budapestre utazó olvasóink figyelmét felhívjuk a m. kir. mezőgazdasági múzeumra, melynek gyűjteményeit nemcsak a mezőgazdák, hanem mindazok haszonnal és tanulsággal tekinthetik meg, kik a mezőgazdaság, vagy valamelyik ága iránt érdeklődéssel viseltetnek. E múzeumban hasznos és kártevő állatok gyűjteménye, növénytermelési, kertészeti, gyümölcsészeti, szőlőszeti, állattenyésztési, baromfitenyésztési, méhészeti, selyemtermelési tárgyak, gép- és eszköz-modellek, talaj- és műtrágya-, emléktárgyak, épület-modellek, statisztikai kimutatások stb. láthatók. A múzeum, mely a VII. ker., Kerepesi-ut 72. számú házban van elhelyezve, a hétfői és ünnepeket követő napok kivételével naponként d. e. 9 órától d. u. 1 óráig van nyitva és látogatása ingyen.

TÁVIRATOK.

— **A főrendiházról.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A főrendiház ma délelőtt ülést tartott, mely alkalommal a delegáció tagjait választották meg.

— **A Reichsráthról.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsből sürgönyzik, hogy a Reichsráth ma délelőtt ülést tartott, tizenegyórakor a csehek klubja ülésezett, mely alkalomból a jövőben követendő taktikájukat beszélték meg. A Reichsráth ülésére zsufolásig megteltek a karzatok.

Körber miniszterelnök, benyújtotta a Cseh- és Morvaországra vonatkozó nyelvtörvényjavaslatokat és Csehország kerületi beosztásáról szóló törvényjavaslatot.

A német haladópart következő kommunikét adta ki: A német haladópart örömmel üdvözli a berlini császártalálkozást és ezzel kifejezi az egész ausztriai német népnek érzelmeit, mely hálás lelkesedést érez Ó Felsége berlini utazására vonatkozó nemes elhatározásáért.

— **A transzváli háború.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Mint Londonból sürgönyzik, Mafekingben az ott fellépett láz terjedőben van.

— **Rendület a pestis miatt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsből sürgönyzik, hogy ott rendületet bocsátottak ki, mely a pestis miatt az Egyiptomból jövő áruk behozatalát szigorúan tiltja.

— **Örmények az orosz-török határon.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Konstantinápolyból sürgönyzik, hogy az orosz nagykövetség erélyesen sürgeti az örményeknek az orosz-török határon való szabad közlekedését.

— **Megmérgezett gazdalkodó.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Petényben Cibulya odaváló gazdalkodó mérgezés következtében meghalt. Övegét a mérgezés gyanúja alatt letartóztatták.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Nyilt-tér.

Köszönet-nyilvánítás.

Mindazoknak, kik felejthetetlen édes anyánk

özv. Tróber Mátásné

elhunyta alkalmából részvétüknek bármily alakban is kifejezést adni szivesek voltak, legőszintébb köszönetünket nyilvánítjuk.

Pécsett, 1900. évi május hó 8-án.

A gyászoló család.